

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/43/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222248
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412222248.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Marty Molnárovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa zo dňa 11. 10. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 22. októbra 2013 č. k. 13C/798/2012-50, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za ním tvrdený nesprávny úradný postup Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/917/2009 (u súdneho exekútora EX 7924/2009) proti povinnému J. P. a pod sp. zn. 10Er/1171/2009 (u súdneho exekútora EX 10080/2009) proti povinnej H. L.. Navrhovateľ za nesprávny úradný postup považoval skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému J. P. až dňa 22. 11. 2011 (pričom konanie začalo 10. 08. 2009), čo je podľa tvrdenia navrhovateľa po uplynutí zákonom určenej lehoty s omeškaním viac ako 834 dní a o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej H. L. rozhodol taktiež dňa 22. 11. 2011 (pričom konanie sa začalo 06. 10. 2009), čo je podľa tvrdenia navrhovateľa po uplynutí zákonom určenej lehoty s omeškaním viac ako 777 dní, pričom v oboch prípadoch žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorý mal byť v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda, ktorú vyčíslil sumou 125,- eur, ako i nemajetková ujma, ktorú vyčíslil zo základu 660,- eur za rok, a to v sume 1537,90 eur (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 13C/798/2012 a exekučné konanie pod sp. zn. 10Er/917/2009 proti povinnému J. P.), majetková škoda v sume 125,- eur a nemajetková ujma v sume 1.432,79 eur (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 13C/814/2012 a exekučné konanie pod sp. zn. 10Er/1171/2009 proti povinnej H. L.).

Uznesením zo dňa 18. 07. 2013 č. k. 13C/798/2012-28 súd prvého stupňa rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 13C/798/2012 a sp. zn. 13C/814/2012 na spoločné konanie, ktoré bude vedené pod sp. zn. 13C/798/2012.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky vedenom pod sp. zn. 10Er/917/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému J. P. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 09. 06. 2009 pod sp. zn. SR 05567/09 bola doručená exekučnému súdu dňa 24. 09. 2009 (exekučné konanie sa začalo 10. 08. 2009), pričom exekučný súd rozhodol uznesením dňa 18. 02. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Tomuto rozhodnutiu predchádzala výzva exekučného súdu zo dňa 16. 10. 2009 pre právneho zástupcu oprávneného na predloženie zmluvy o úvere, jej urgencia zo dňa 26. 03. 2010, podanie oprávneného zo dňa 31. 03. 2010, doručené súdu dňa 08. 04. 2010, označené ako „odpoveď na výzvu súdu zo dňa 26. 03. 2010, podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu“, žiadosť zo dňa 01. 06. 2010 pre povinného a Stály rozhodcovský súd na predloženie zmluvy o úvere a ďalšia výzva pre právneho zástupcu oprávneného zo dňa 13. 01. 2011, pričom oprávnený žiadanú zmluvu o úvere predložil až dňa 16. 02. 2011.

Uznesením zo dňa 03. 01. 2012 exekučný súd zastavil exekučné konanie.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky vedenom pod sp. zn. 10Er/1171/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej H. L. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 30. 07. 2009 pod sp. zn. SR 12348/09 bola doručená exekučnému súdu dňa 27. 10. 2009 (exekučné konanie sa začalo 06. 10. 2009), pričom exekučný súd rozhodol uznesením dňa 18. 02. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Touto rozhodnutiu predchádzala výzva exekučného súdu zo dňa 10. 03. 2010 pre právneho zástupcu oprávneného na predloženie zmluvy o úvere, výzva zo dňa 14. 05. 2010 pre Stály rozhodcovský súd, urgencia výzvy pre právneho zástupcu oprávneného zo dňa 13. 01. 2011, pričom žiadaná zmluva o úvere bola predložená oprávneným až dňa 16. 02. 2011.

Uznesením zo dňa 22. 12. 2011 exekučný súd zastavil exekučné konanie.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku zároveň konštatoval, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom je popri nesprávnom úradnom postupe i vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. V predmetnej veci však navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom určenej doby s tvrdeným omeškaním. Okresný súd Nové Zámky v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10Er/917/2009 rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 18. 02. 2011 a v ten istý deň rovnakým spôsobom rozhodol i vo veci vedenej pod sp. zn. 10Er/1171/2009, preto navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že v oboch veciach bolo o žiadosti súdneho exekútora rozhodnuté až dňa 22. 11. 2011.

Postup exekučného súdu v prípade zistenia rozporu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom je upravený v ust. § 44 ods. 2, veta tretia zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Dôsledkom zistenia tohto rozporu je zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom vyššie uvedené zákonné ustanovenie neupravuje lehotu, v ktorej má exekučný súd rozhodnúť o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že i keď vykonateľné rozhodcovské rozhodnutie ako exekučný titul bolo doplnené do ust. § 41 ods. 2, písm. d/ vyššie citovaného zákona až novelou účinnou od 01. 06. 2011, od účinnosti zák. č. 144/2010 Z. z., t. j. od 01. 06. 2010 neexistovala žiadna zákonná lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na základe exekučného titulu - rozhodnutia rozhodcovského súdu.

Exekučný súd teda v predmetnej exekučnej veci rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v primeranej lehote a zákonom predpokladaným spôsobom, pričom bol oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie, výsledkom ktorého bol rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok musí vychádzať z platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy medzi

zmluvnými stranami, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. V prípade zistenia, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, má exekučný súd právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov, aby zmluvná strana nebola takouto doložkou, resp. zmluvou viazaná. Exekučný súd v predmetnej exekučnej veci vyvodil záver, že rozhodcovská doložka, ktorá núti spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky a teda neplatného zmluvného dojednaní, v dôsledku čoho nemohla byť ani založená právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul. Takýto exekučný titul vo forme predloženého rozhodcovského rozsudku je v rozpore so zákonom a teda nie sú splnené podmienky na vykonanie exekúcie.

Navrhovateľ si v každej zo spojených vecí uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody v sume po 125,- eur pozostávajúcej z nákladov (na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, administratívne spracovanie urgencií, poštovného a telekomunikačných výdajov) vynaložených v období ním tvrdeného omeškania exekučného súdu od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až do vydania zamietajúceho rozhodnutia. Vznik tejto majetkovej škody, existenciu tvrdených žiadostí a sťažností však nepreukázal a ich existencia nevyplýva ani z pripojených exekučných spisov. Uvedené znamená, že navrhovateľ nepreukázal vznik skutočnej škody, ani existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadným zmenšením jeho majetku.

S poukazom na absenciu predpokladov zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, navrhovateľovi potom nevnikol nárok na náhradu škody podľa ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona a ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona. Doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až do doručenia uznesenia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia právnemu zástupcovi navrhovateľa ako oprávnenému, nemohla nijako negatívne zasiahnuť navrhovateľa a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky, keď exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu v spotrebiteľských veciach. Súd prvého stupňa poukázal na viacero súdnych rozhodnutí, v ktorých bola spochybnená materiálna vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, pričom konštatoval, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ani vznik nemajetkovej ujmy ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti, pričom navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno ani v tejto časti svojho návrhu.

Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ustanovení § 3 ods. 1, písm. d/, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 5 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov, v znení platnom v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, § 44 ods. 1, 2 a § 45 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, čo odôvodnil tým, že odporca si trovy konania nevyčísľil a ani zo spisu nevyplýva že by mu nejaké trovy konania vznikli.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonan navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru odporcu

možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Navrhovateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote“.

Navrhovateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa, ako i súdom prvého stupňa zisteným skutkovým stavom (ust. § 212 ods. 1, § 213 ods. 1 OSP bez výnimiek uvedených v ust. § 213 ods. 2 až 7 OSP) a po zistení, že odvolanie navrhovateľa bolo podané v zákonom stanovenej lehote a spĺňa zákonom stanovené náležitosti (ust. § 201 ods. 1, § 204 ods. 1, § 205 a nasl. OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil (ust. § 214 ods. 2 OSP pri dodržaní ust. § 156 ods. 3 OSP). Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako i konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a po prejednaní veci dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozsudku zo dňa 22. 10. 2013 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, nakoľko súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej, a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody v sume 125,- eur a nemajetkovej ujmy v sume 1.537,90 eur, ktorá mu mala vzniknúť v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/917/2009, ako i náhrady majetkovej škody v sume 125,- eur a nemajetkovej ujmy v sume 1.432,79 eur, ktorá mu mala vzniknúť v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/1171/2009 z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Majetková škoda po 125,- eur podľa tvrdenia navrhovateľa predstavovala náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu a rozhodnutím o nej. Tieto náklady pozostávali podľa navrhovateľa v oboch prípadoch zo sumy 70,- eur vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40,- eur vynaloženej na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- eur vynaloženej na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Navrhovateľ v podaných návrhoch tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia by dodržal zákonom stanovenú lehotu. Odvolací súd je toho názoru, že majetkovú škodu v sume po 125,- eur vyčíslenú navrhovateľom nemožno považovať za skutočnú škodu, nakoľko navrhovateľ vznik škody v tejto sume žiadnym spôsobom nepreukázal. Navrhovateľom vyčíslená výška škody je spochybnená i s poukazom na obsah spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10Er/917/2009, v ktorom sa nenachádzajú žiadne navrhovateľom tvrdené písomné urgencie adresované exekučnému súdu (okrem podania zo dňa 31. 03. 2010 označeného ako „odpoveď na výzvu súdu zo dňa 26. 03. 2010, podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu“), ako i obsah spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10Er/1171/2009, v ktorom sa taktiež nenachádzajú žiadne navrhovateľom tvrdené písomné urgencie adresované exekučnému súdu, čo znamená, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vynaloženie ním tvrdených nákladov spojených s administratívnym spracovaním textov urgencií, vyhotovovaním urgencií a nákladov spojených s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na navrhovateľovi. Odvolací súd je toho názoru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom

nepreukázal tvrdený nelegálny a nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/917/2009 a sp. zn. 10Er/1171/2009, ktorý je nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na majetkovú škodu, ktorú si navrhovateľ uplatnil v sume po 125,- eur.

Nemajetková ujma 1.537,90 eur, resp. 1.432,79 eur podľa tvrdenia navrhovateľa má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, pričom navrhovateľ tvrdil, že výpočet tejto sumy uskutočnil alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v nečinnosti exekučného súdu s prihliadnutím na doktrínu Ústavného súdu SR, teda 660,- eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,- eur za mesiac. Navrhovateľ v podaných návrhoch tvrdil, že neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpi až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietrahmi. Odvolací súd k tomu uvádza, že v čase začatia exekučného konania, t. j. 10. 08. 2009 (kedy bol u súdneho exekútora spísaný návrh na vykonanie exekúcie v exekučnej veci pod sp. zn. 10Er/917/2009), resp. dňa 06. 10. 2009 (kedy bol u súdneho exekútora spísaný návrh na vykonanie exekúcie v exekučnej veci pod sp. zn. 10Er/1171/2009) bolo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku formulované tak, že lehota 15 na udelenie poverenia pre súdneho exekútora platila v prípade, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V prípade, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Odvolací súd je toho názoru, že lehota, ktorá bola stanovená na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa netýkala zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, čo znamená, že v prípade, ak exekučný súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na jeho rozhodnutie nebola stanovená lehota 15 dní. Odhliadnuc od tejto skutočnosti odvolací súd zdôrazňuje, že z exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky vedenom pod sp. zn. 10Er/917/2009 je nepochybné, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 24. 09. 2009, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 09. 06. 2009 v konaní pod sp. zn. SR 05567/09 a exekučný súd ako súd prvého stupňa uznesením zo dňa 18. 02. 2011 č. k. 10Er/917/2009-18 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní nepodal odvolanie proti uzneseniu zo dňa 18. 02. 2011, ktoré potom nadobudlo právoplatnosť dňa 26. 11. 2011. Následne ďalším uznesením zo dňa 03. 01. 2012 č. k. 10Er/917/2009-22, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 03. 2012, exekučný súd zastavil exekučné konanie v predmetnej veci.

Z exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky vedenom pod sp. zn. 10Er/1171/2009 je nepochybné, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 27. 10. 2009, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 30. 07. 2009 v konaní pod sp. zn. SR 12348/09 a exekučný súd ako súd prvého stupňa uznesením zo dňa 18. 02. 2011 č. k. 10Er/1171/2009-16 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní nepodal odvolanie proti uzneseniu zo dňa 18. 02. 2011, ktoré potom nadobudlo právoplatnosť dňa 26. 11. 2011. Následne ďalším uznesením zo dňa 22. 12. 2011 č. k. 10Er/1171/2009-19, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 03. 2012, exekučný súd zastavil exekučné konanie v predmetnej veci.

Zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a následné zastavenie exekúcie z dôvodov, ktoré sú uvedené v odôvodnení týchto uznesení nemožno automaticky považovať za nesprávny úradný postup, ako to tvrdí navrhovateľ, ktorý v tomto smere nepredložil súdu žiadne dôkazy preukazujúce, že by sa o takýto (nesprávny) postup súdu malo jednať a na základe čoho. Zo zamietnutia žiadosti súdneho exekútora a následného zastavenia exekučného konania taktiež ešte nemožno vyvodit' ani vznik škody na strane navrhovateľa v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

K navrhovateľom uplatnenej nemajetkovej ujme v sume 1.537,90 eur, resp. 1.432,79 eur (t.j. 660,- eur ročne : 12 mesiacov x mesiace navrhovateľom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu, pričom podľa jeho tvrdenia vychádzal z judikatúry Ústavného súdu SR, ktorý za primerané finančné zadost'učinenie a satisfakciu považuje sumu 660,- eur ročne) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku

súdu prvého stupňa uvádza, že všetky nálezy Ústavného súdu SR (senátu III. ÚS), na ktoré navrhovateľ poukazoval v podanom návrhu sa týkajú fyzických osôb, ktorým bolo priznané finančné zadostučinenie za zbytočné prietahy v konaní. Taktiež ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. Navrhovateľ návrh na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval vyvolaním rizík (zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvencia povinného), ako i neexistenciou vnútroštátneho účinného prostriedku nápravy vzniknutej situácie, zásahom do jeho nárokov a práv, vyvolaním frustrácie, úzkosti, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánikom jeho už vytvorených podnikateľských aktivít a neistotou v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/917/2009 bola doručená exekučnému súdu dňa 24. 09. 2009 a súd túto žiadosť zamietol uznesením zo dňa 18. 02. 2011, pričom tomuto rozhodnutiu predchádzalo vyžiadanie zmluvy o úvere zo dňa 22. 05. 2008, uzavretej medzi navrhovateľom ako veriteľom a J. P. ako dlžníkom. Exekučný súd si predmetnú zmluvu vyžiadal podaním zo dňa 16. 10. 2009, ktoré bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 23. 10. 2009 a opätovne v podaní zo dňa 26. 03. 2010, ktoré bolo právnomu zástupcovi oprávneného dňa 29. 03. 2010, pričom oprávnený na toto podanie reagoval v podaní zo dňa 31. 03. 2010 označenom ako „odpoveď na výzvu súdu zo dňa 26. 03. 2010, podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu“. Žiadanú zmluvu o úvere súdu nepredložil ani povinný, ani Stály rozhodcovský súd, a to napriek žiadosti zo dňa 01. 06. 2010, ktorá im bola doručená dňa 03. 06. 2010. Až na základe opakovanej výzvy zo dňa 13. 01. 2011, ktorá bola doručená právnomu zástupcovi oprávneného dňa 24. 01. 2011, oprávnený žiadanú zmluvu spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru predložil exekučnému súdu dňa 16. 02. 2011.

V exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/1171/2009 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená exekučnému súdu dňa 27. 10. 2009 a súd túto žiadosť zamietol uznesením zo dňa 18. 02. 2011, pričom tomuto rozhodnutiu predchádzalo vyžiadanie zmluvy o úvere zo dňa 06. 06. 2008, uzavretej medzi navrhovateľom ako veriteľom a H. L. ako dlžníkom. Exekučný súd si predmetnú zmluvu vyžiadal podaním zo dňa 10. 03. 2010, ktoré bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 12. 03. 2010. Žiadanú zmluvu o úvere súdu nepredložil ani Stály rozhodcovský súd, a to napriek žiadosti zo dňa 14. 05. 2010, ktorá mu bola doručená dňa 18. 05. 2010. Až na základe opakovanej výzvy zo dňa 13. 01. 2011, ktorá bola doručená právnomu zástupcovi oprávneného dňa 24. 01. 2011, oprávnený žiadanú zmluvu spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru predložil exekučnému súdu dňa 16. 02. 2011. Vyššie uvedené okolnosti bolo nepochybne potrebné vziať do úvahy pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy.

V predmetných exekučných veciach neboli konštatované prietahy v konaní a nejedná sa ani o dlhotrvajúcu neistotu navrhovateľa, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytuje úvery), pričom neboli preukázané ani vnútorné zásahy do spoločnosti, na ktoré navrhovateľ poukazoval. Navyiac je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadostučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale navrhovateľ nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

V neposlednom rade odvolací súd poukazuje na samotný exekučný titul, na základe ktorého exekučný súd v oboch exekučných veciach dňa 18. 02. 2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Týmto exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 09. 06. 2009, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v konaní pod sp. zn. SR 05567/09 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere zo dňa 22. 05. 2008 medzi spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a J. P. ako dlžníkom (v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/917/2009) a rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 30. 07. 2009, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v konaní pod sp. zn. SR 12348/09 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere zo dňa 06. 06. 2008 medzi

spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a H. L. ako dlžníkom (v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/1171/2009). Rozhodcovský súd v oboch prípadoch vyvodil svoju právomoc na vydanie rozsudku z rozhodcovskej doložky zakotvenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou každej zmluvy o úvere. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012), ktorý by bol právne relevantným exekučným titulom.

Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä navrhovateľom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Navrhovateľ žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa, resp. neakceptovanie návrhu navrhovateľa na doplnenie dokazovania predložením znaleckého posudku nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP).

K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne aplikoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný. Odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvého stupňa zamietnutie návrhu navrhovateľa odôvodnil tým, že po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Nové Zámky vedeným pod sp. zn. 10Er/917/2009 a s exekučným spisom tohto súdu vedeným pod sp. zn. 10Er/1171/2009 zistil, že tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti exekučného súdu v trvaní viac ako 834, resp. viac ako 777 dní sa nezakladá na pravde a k takejto tvrdenej nečinnosti nedošlo.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10Er/917/2009 u súdneho exekútora spísaný dňa 10. 08. 2009 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 24. 09. 2009. Exekučný súd o nej rozhodol uznesením dňa 18. 02. 2011, ktoré bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 10. 11. 2011, pričom v období od 24. 09. 2009 (deň doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) do 16. 02. 2011 (deň predloženia žiadanej zmluvy o úvere súdu spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru) súd nemohol pokračovať v exekučnom konaní práve pre nepredloženie žiadanej zmluvy o úvere, ktorú potreboval k svojmu rozhodnutiu. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd nekonal so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol nečinný viac ako 834 dní, ako to tvrdil právny zástupca navrhovateľa v podanom návrhu, nakoľko opakovane vykonával úkony (dňa 16. 10. 2009, 26. 03. 2010, 01. 06. 2010 a 13. 01. 2011) smerujúce k zadovázaniu zmluvy o úvere. Zároveň je potrebné uviesť, že v exekučnom spise vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/917/2009 sa nachádza podanie oprávneného zo dňa 31. 03. 2010 označené ako „odpoveď na výzvu súdu zo dňa 26. 03. 2010 a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu“ a nezodpovedá potom skutočnosti tvrdenie navrhovateľa v podanom návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, že za účelom posunu v exekučnom podaní urobil sedem podaní. Nie je zrejmé, akých exekučných konaní by sa mali týkať, nakoľko jedno z týchto tvrdených podaní je datované dátumom pred začatím exekučného konania v predmetnej veci a tie podania navrhovateľa s dátumom po začatí exekučného konania sa v predložennom exekučnom spise nenachádzajú a navrhovateľ ani nepreukázal ich doručenie exekučnému súdu (s výnimkou podania zo dňa 31. 03. 2010, ktoré však v podanom návrhu neuviedol).

Návrh na vykonanie exekúcie bol v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10Er/1171/2009 u súdneho exekútora spísaný dňa 06. 10. 2009 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 27. 10. 2009. Exekučný súd o nej rozhodol uznesením dňa 18. 02. 2011, ktoré bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 10. 11. 2011, pričom v období od 27. 10. 2009 (deň doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) do 16. 02. 2011 (deň predloženia žiadanej zmluvy o úvere súdu spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru) súd nemohol pokračovať v exekučnom konaní práve pre nepredloženie žiadanej zmluvy o úvere, ktorú potreboval k svojmu rozhodnutiu. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd nekonal so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol nečinný viac ako 777 dní, ako to tvrdil právny zástupca navrhovateľa v podanom návrhu, nakoľko opakovane vykonával úkony (dňa 10. 03. 2010, 14. 05. 2010 a 13. 01. 2011) smerujúce k zadovázaniu zmluvy o úvere. Zároveň je potrebné uviesť, že v exekučnom spise vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/1171/2009 sa nenachádzajú žiadne žiadosti, resp. sťažnosti oprávneného uvedené v podanom návrhu a nezodpovedá potom skutočnosti tvrdenie navrhovateľa v podanom návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, že za účelom posunu v exekučnom podaní urobil sedem podaní. Nie je zrejmé, akých exekučných konaní by sa mali týkať, nakoľko dve z týchto tvrdených podaní sú datované dátumom pred začatím exekučného

konania v predmetnej veci a tie podania navrhovateľa s dátumom po začatí exekučného konania sa v predložennom exekučnom spise nenachádzajú a navrhovateľ ani nepreukázal ich doručenie exekučnému súdu. Exekučný súd v prípade, ak je ako exekučný titul predložený rozhodcovský rozsudok je oprávnený a povinný zároveň preskúmať i podklady, ktoré vydaniu rozhodcovského rozsudku predchádzali a tak tomu bolo i v tomto prípade.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolací súd k tomu uvádza, že súd prvého stupňa v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane navrhovateľa, bolo nadbytočné a nehospodárne vykonávať dokazovanie na preukazovanie výšky navrhovateľom tvrdenej škody.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. Takáto argumentácia súdu sa však v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nenachádza a taktiež súd ani nepolemizoval o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Okrem toho odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase, preto úvahy navrhovateľa o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou hodnotil ako irelevantné.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.